ŞEYTAN

İblisin kuvvetine, faaliyetine verilen ad olup zaman zaman iblis yerine de kullanılır. Kur'an bunu daha çok, iblisin tavrı, tarzı, metodu askeri, yardımcısı ve bazen de etkisi gibi kullanıyor. Bu bakımdan iblisin çoğulu olmamasına rağmen, şeytanın çoğulu (şeyâtîn) vardır ve bu çoğul, Kur'an'da 18 yerde kullanılmıştır.

11 yerde kullanılan iblise mukabil, şeytanın 88 yerde (tekil ve çoğul halde) geçmesi, iblisin öneminin, iblisin kendisinden çok etkilerinde aranması gerektiğine dikkat çekmektedir.

İslam öncesi Araplarca da kullanılan şeytan kelimesinin Arapça'ya Habeşçe'den geçtiğini söyleyenler yanında Habeşçe'ye Arapça'dan geçtiğini iddia edenler de vardır. Şöyle veya böyle, bu kelime bir cins ismi olarak Arapça'da İslam'dan önce de kullanılmıştır. Hatta Cahiliye devri Arapları, şairlerin üstün kelam kudretlerini şeytandan aldıklarını kabul ederlerdi. Bunun da ötesinde, her şairin bir şeytanı olduğu yolunda bir kanı da vardı. Bu anlayışın İslamî devirde de epey bir zaman yaşadığını görüyoruz. Hicrî 110'da ölen el-Cerîr, hicrî 449'da ölen Ebul-Alâ el-Maarrî, hicri 629'da ölen el-A'şa hep özel şeytanı olduğu varsayılan büyük şiir ustalarıdır.

Kelimenin kökü meselesi de tartışmalıdır. Arap dili lügatleri, şeytan kelimesine iki kök göstermektedir. Birinci kök uzaklık, uzaklaşmak anlamındaki ş.t.n.'dir. Buna göre, şeytan; uzaklaşan, uzak düşen demektir ki, Allah'tan uzak düşmüş bulunan bir varlık için uygun bir isimdir. İkinci kök, ş.y.t. olup öfkeden yanıp tutuşmak, işe yaramaz hale gelmek (butlan) anlamındadır ki, (Râgıb, ş.t.n. mad. Tehânevi, şeytan mad.) ateşten yaratılan ve Âdem'e öfkesinden kızıp köpüren iblis-şeytan için bu da çok uygundur.

Arap dilinde şeytan kelimesi, etimolojik seyri içinde, insan, hayvan ve cinlerden her türlü kötülük kuvvetine veya her türlü kötü ruha isim olmuştur.

Kur'an, şeytanla iblisin işlev bakımından aynı olduklarını gösteriyor. Başka bir deyimle, iblis ve şeytan aynı varlık veya kuvvetin iki adıdır. Bunu şu şekilde de ifade edebiliriz: Şeytan, iblisin faal hale geçişinde aldığı ad, kuvvetlerinin tümüne verilen ad; iblis de, şeytan denen karanlık ve şer kuvvetlerin kaynağı olan kuvvetin özel adıdır, (bk. burada, İblis mad.)

Şeytan, her şeyden önce, insanın düşmanıdır; Allah'ın düşmanı değil. (2/168, 208; 6/142; 7/22; 12/51; 17/53; 35/6; 36/60; 43/62) Şeytanın Allah karşısındaki tavrı isyan ve nankörlük tavrıdır. (17/27; 19/44) Yani şeytan Allah'ın dengi değil, bendesi, kuludur. Âsi, nankör bir kuldur. Kur'an bu noktanın altını çizmekle, varlık ve oluşta iki ilah veya yaratıcı kudret tasavvuruna imkân vermemek peşindedir.

Şeytanı Allah'ın düşmanı telakki etmek, hayır ve şer için iki ayrı gücün varlığını kabule götürür ki, bu, Kur'an'ın temel anlayışı olan tevhit (birlik) ilkesine terstir. Şeytan, her ne kadar bir şer ve karanlık kuvvetse de, Allah'ın irade ve takdiri içinde faaliyet gösterir. Mutlak kudret onu, oluş diyalektiğinin bir kutbu, bir parçası olarak, bizzat kendi hür iradesiyle varlık alanına çıkarmıştır. O, insanın aksine ve insanı tahrip için çalışır, Allah'ın aksine, Allah'ı zor durumda bırakmak için değil. Esasen, Kur'an, iblise Allah'ı kabul ve O'nun yüceliğini itiraf ettirerek, şeytanın ikinci bir ilah gibi algılanmasını baştan engellemiştir.

Bu Kur'ansal esas bizi, iblis ve şeytan denince ontolojik varlığı olan bir ben yerine, şer ve karanlık faaliyetlerin sembolik adı olan birtakım tabiat kuvvetlerini anlamaya götürür mü? İslam bilginlerinin bir kısmı bu soruya 'evet' cevabını verir ve şeytan-iblisi ontolojik bir varlık olarak görmek yerine, insanın iç kuvvetlerinin karanlık yanlarının sembol adı halinde değerlendirirler, (bk. Aynulkudat Hemedanî; *Mektubât,* 14. Geniş bilgi için bk. Öztürk; *Kur'an Açısından Şeytanettik)* Biz de bu kanaatteyiz.

Bu kanaati taşıyan düşünürlere göre, melekler de, tıpkı şeytan gibi ontolojik varlıkları olan benlikler değil, iyi ve güzele hizmet eden aydınlık tabiat kuvvetleridir ki din dilinde melek sembol adıyla anılırlar. Bu tartışmanın pratik bir değeri yoktur. Şunu söylemek zorundayız ki, Kur'an'ın ifadelerinin lafzına bağlı kaldığımız takdirde, iblis-şeytanın, ama özellikle iblisin ontolojik varlığa sahip bir ben olduğunu söylemenin gerektiği kanısı ege-

men olur. Ancak unutmamak lazım ki, Kur'an bu üslûbu, birçok varlık için kullanmaktadır. Bu üslûbun kişilik ve konuşma hüviyeti (teşhis ve intak) verdiği cisim ve enerjilerin tümüne bağımsız şahsiyet anlamında ontolojik varlık gözüyle bakamayız.

Şeytanın Kur'an'da geçen sıfatlarının başında recîm (taşlanmış, kovulmuş) sıfatı gelmektedir. Bu sıfat ona, Âdem'e secdeden kaçındığında, bizzat Allah tarafından verilmiştir. (15/34; 38/77) Kur'an bu recîm şeytandan Allah'a sığınmayı emreder. (3/36; 15/17; 16/98) Özellikle, Kur'an okumaya başlarken recîm şeytandan Allah'a sığınılmalıdır. (16/98) Din dilinde buna istiâze veya eûzü çekmek denir.

Recm, gök planlarında, tanrısal vahiyden bir şeyler çalmak için kulak kabartarak vahiy ve ilhamın akışını bozmanın cezası olarak taşlanmayı da ifade eder ki, şeytanın recîm adını almasının sebeplerinden biri de budur.

Kur'an okurken şeytandan istiâzenîn sırrı şudur ki, ilahî kelamı okuyan, duyularüstü idrakin en güvenilir alanına girmeye hazırlanmakta, Kur'an'ın sonsuz bereketinden kalbine bir şeylerin akması için, göklerin kapısını çalmaktadır. Gök planlarında ilham akışından bir şeyler hırsızlamak üzere kol gezen şeytan, baş düşmanı insana ulaşacak nasiplerin tamamının veya bir kısmının aşırılmasına çalışacaktır. İnsan, eûzu çekmekle bunun şuurunda olduğunu ilan etmekte, Allah'ın yardımına sığınmakta ve kendi iç kudretini uyandırmaktadır. Bundan da anlaşılır ki, istiâzede bulunmak gaflet üzere olmamalıdır.

İstiâze, otomatik bir kelime telaffuzu olarak kaldığı sürece beklenen sonucu vermez. İstiâzeyle başlayan nice Kur'an okuyuşlar vardır ki, ilham ve erişin kapılarını aralamak şöyle dursun, okuyanın gırtlağından aşağı bile inmez.

Şeytanın bir sıfatı da merîd olarak verilmektedir. (4/117; 22/3) Aynı anlamda bir yerde de mârid kelimesi geçer. (37/7).

Merîd ve mârid, kendisinden beklenen faaliyet ve semereyi gösteremeyen, cascavlak, işe yaramaz kişi demektir. Yaprakları dökülmüş ağaca emred, ekilen şeyi yeşertmeyen toprağa merdâ, tüysüz kişiye yine emred denmesi de bundandır. Şeytan, iyi ve güzelden uzak düşmüş, işe yarar faaliyetleri terk etmiş olduğu

için merîd ve mârid diye adlandırılmıştır. (Râgıp, m.r.d. mad.) Şeytanın insan aleyhine ilk faaliyeti, Adem'in cennetten çıkarılması olayında sergilenir. Bu hususa değinen ayetler, şeytanın Âdem ve eşini, sonsuzlaşmak, ölümsüzleşmek özlemini kullanarak tahrik ettiğini ve onları bu sevdanın ateşiyle tutuşturarak yasak ağaçtan yemelerini sağladığını beyan etmektedir, (bk. 7/20; 20/118-121).

Sözün burasında şeytanın cennete nasıl girdiği sorusu sorulmuştur. Âdem'i cennetten çıkarmak üzere vesveselemesi için şeytanın cennete girmesi gerektiği düşünülmüştür. Şeytana ontolojik bir varlık hüviyeti tanıyan bir yaklaşımın bu soruyu sorması zorunludur. Kitabı mukaddes, şeytanın cennete girmek için yılanı kullandığını bildirir. Kur'an böyle bir ayrıntıya girmez. Âdem'i kandırmak için şeytan cennete girmeliydi hükmüne varmak, Kur'an'ın yaklaşımı açısından ne zorunludur, hatta ne de mümkün. Buna dayanarak da Kur'an'ın şeytanı insanın dışında bağımsız bir varlık görmediği söylenebilir. Şöyle veya böyle, bu bir ayrıntıdır ve Kur'an hiçbir kıssanın ayrıntı ve dekoruyla uğraşmaz; felsefî, hayatî özünü vermekle yetinir.

Şeytan, Âdem'le eşini kandırıp, Allah'ın "Yemeyin!" dediği meyveden yedirdi ve Âdem'i isyan ettirip cennetten kovulmasını sağladı, (bk. burada, Âdem mad.)

Âdem'in hatasını isyan olarak nitelendiren Kur'an (20/121) dolaylı yoldan ölümsüz gerçeklerden birine daha dikkat çekmektedir:

İsyan ruhuyla sonsuzlaşma sevdası arasında kopmaz bir bağ vardır. Bu yüzden, bütün yaratıcı ruhlar, âsi, kabına sığmaz, düzen ve sistem tanımaz benliklerdir. Yaratıcılık ve ölümsüzlük sevdası ile monotonluk, uysallık, düzen ve geleneğe saygı arasında ters orantı vardır. Bu yüzden, Kur'an, ecdatperestlikten, gelenekleri tabulaştırmaktan nefret eder ve bunları putperestliğin nitelikleri arasına koyar.

Yaratıcılık; hürriyet, hür benlik demektir ve hürriyet bir anlamda mevcuda isyandır.

İsyan ve hürriyeti seçişle sonsuzlaşma ve insanın iç dünyasındaki imkân ve yetenekleri geliştirme aşkı arasında bir bağ

gördüğü için olacak ki, Kur'an Âdem'in isyanı ile cennetten çıkarılışını bir ahlaksal düşüş, bir leke, bir kambur gibi görmez. Ve böyle olduğu içindir ki, Hristiyan telakkinin aksine, Kur'an Âdem'in günahını affedilmiş gösterir. Ezelî günah anlayışına yer vermez. Ve Âdemin hatasını ondan sonrakilere intikal eden bir utanç gibi öne çıkarmaz.

Böyle baktığımızda, şeytanın yaptığını cemalin (nurun) daha iyi parıldaması için, celâlin (nârın) ilahî irade ile bir kullanılışı olarak da görebiliriz. Nitekim, İslam tasavvuf literatüründe iblisi, hizmet ve tevhit ehli gören, aşk ve bağlılığın sembolü olarak anan sûfîler vardır. Bunların başında Hallâc-ı Mansûr (ölm. 309/921) gelmektedir. Şaheseri Tavasîn'de iblisi Allah'tan gayrıya secde etmemekteki ısrarı yüzünden tevhidin en güçlü savunucusu olarak tanıtan Hallâc onu, aynı zamanda aşk ve hasretin ölümsüz temsilcisi sayar. (bk. Öztürk; *Enel Hak İsyanı: Hallâc-ı Mansûr).* Hallâc'ın bu yaklaşımı, tasavvuf tarihi boyunca ünlü birçok düşünürü etkilemiştir. (Bu konuda bk. Awn; *Satan's Tragedy and Redemption: iblis in Sûfi Psychology,* Leiden, 1983)

Şeytanın insanı hayırdan uzaklaştırması nasıl oluyor? Şeytan, hangi değerleri tahrip ederek insanla Allah arası diyalogu zedeliyor, insanın dengesini bozuyor? Başka bir deyimle, şeytanın tahrip dehası nelere dayanıyor?

Kur'an'ın bu sorulara cevabı, iblis ve şeytandan söz eden ayetlerde parçalar halinde verilmiştir. Bunların hepsine hâkim olan, şeytanın aldatma ve çarpık gösterme ustalığıdır. İnsanı gurura, hayale, çirkini güzel görmeye sevk eden şeytan, iç dengeleri alt üst eder ve gerçeğin çehresini değiştirir. İnsanın yanlışı ve eğriyi fark edememesi böyle başlar ve bu gidiş, uçuruma yuvarlanmayla noktalanır. Tam bu anda insan, şeytanın korkunç bir alayı ile karşılaşır. Kur'an bu noktada şöyle konuşuyor:

"İş bitirilince şeytan onlara şöyle dedi: 'Allah size hak bir vaatle vaatte bulundu, ben ise vaat ettim ama vaadimden caydım. Benim sizin üzerinizde bir sultam yoktu. Sizi davet ettim, siz de bana uydunuz. Hepsi bu. Şimdi beni kınamayı bırakın da öz benliklerinizi kınayın. Ne ben sizi kurtarabilirim ne de siz beni kurtarabilirsiniz. Aslında ben sizin, daha önceden beni şirk aracı yapmanıza karşı çıkmıştım. Zalimler için acıklı bir azap öngörülmüştür." (İbrahim, 22)

Bu ayet, şeytan aldatmasının bütün acılığını, hayal kırıklığını ortaya koyuyor ve bize gösteriyor ki:

1. Şeytan, Allah'ın varlık ve kudretini her an ve herhalde biliyor, itiraf ediyor.

2. Bütün şeytanî aldanış ve gidişlerin sonu, pişmanlık ve çöküştür.

İnsan, şeytana uymakla tam bir aptallık içindedir. Çünkü Allah'ın insan üzerindeki etkisi şeytanınkinden daha köklü olmasına rağmen, insan bunu gafletle örterek çok daha zayıf bir etkinin esiri olmaktadır. Kur'an, Allah'la şeytanın etkilerini karşılaştırmış ve şu sonuca varmıştır:

"Şeytanın tuzak ve hilesi zayıftır." (Nisa, 76)

Bu zayıf tuzağa düşen insan, yaradılıştan gelen sıcak ve kuşatıcı ilahî etkiye iyice göz yummuş olmalıdır. Şeytanın kendisi de bu zavallılığa dikkat çekiyor. Haşr 16. ayet, şeytanın bu noktada insanla alay etmesini şu acı tabloyla ortaya koyar:

"Hani, şeytan insana, 'Küfret/inkâr et!' der, insan küfür ve inkâra sapınca da şöyle konuşur: 'Vallahi ben senden uzağım; ben, âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım!"

Bütün bu oyun ve aldatmaların sonu, insanın rezil ve perişan olmasıdır. Kur'an şöyle diyor:

"Şeytan, insan için bir rezil edicidir." (Furkan, 29)

Şeytanın kullandığı en büyük silah, insanı gurura sevketmektir. Gururun esas anlamı, aldanmak ve bu aldanışla eşya ve olayları çarpık görmektir. O halde, şeytanın başarısı, onun kuvvetinden değil, insanın kuvvetlerini insanın aleyhine kullanabilmesinden kaynaklanıyor.

"Şeytan, onlara söz verir, ümit verip hayal kurdurur, hurafeye/anlamını bilmeden okumaya iter. Ama o, onlara bir aldanıştan başka hiçbir şey vaat etmez." (Nisa, 120; 17/64) Şeytanın bu, gururu istismar hünerine, daha ilk insanın sürçmesi anlatılırken dikkat çekilmiştir, (bk. 7/20)

Şeytanın, gururu kullanarak saptırmasına ilginç bir örnek de Bedir harbini anlatan ayetlerde verilmiştir. Bedir günü, madde üstünlüklerine bakarak gurura kapılan ve sonunda hüsrana uğrayan Mekke oligarşisinin durumları şöyle anlatılır:

"Şeytan onlara, yaptıklarını süslü gösterip şöyle demişti: 'Bugün size galip gelecek kimse yok, ben yanınızdayım.' Fakat iki topluluk yan yana gelince iki topuğu üstüne çark edip şöyle dedi: 'Ben sizden uzağım. Ben sizin görmediklerinizi görüyorum, ben Allah'tan korkarım. Allah'ın cezası çok şiddetlidir." (Enfâl, 48)

Bu ayet ve daha birkaçı, şeytanın gurur silahını, bir süsleyip püsleme (tezyin) aracı yaptığını ve insanın gözünü böylece boyadığını açıkça ifade etmektedir. Bu demektir ki, bütün şeytanî yaklaşım ve istismarlarda tezyin unsuru vardır ve tezyin bir şeytanî silahtır. (Ayrıntılar için bk. burada, Zînet mad.)

Şeytanın insanı ittiği nankörlük, insanın bakışlarını şaşılaştırmaktadır. Bu şaşılaşma yüzündendir ki insan sonsuz nimetlerle donatılmış yeryüzü sofrasından başkalarının da yararlanmasını kendisi için bir tehdit olarak algılıyor. Kur'an, mucize üslubuyla bu noktaya da değinirken şöyle diyor:

"Şeytan sizi fakirlikle korkutur, sizi görünür görünmez çirkinliklere özendirir. Allah ise size kendisinden bir bağışlanma ve lütuf vaat eder." (Bakara, 268; 24/21).

Şeytanın ittiği kötülüklerin bazen ayrıntıları da verilir. Mesela, şeytan içki ve kumarı kullanarak düşmanlık ve kin yayar. Bu yüzden Kur'an, uyuşturucu, kumar ve falcılığı 'şeytanın pislikleri' olarak anar. (5/90; ayrıca bk. Pislik mad.)

Şeytanın yaydığı bozukluklardan biri de riba yani haksız kazanç ve faizdir, (bk. burada, Riba mad.) Riba yiyenler, şeytanın çarpmasına uğramış kişilerdir. (2/275)

Şeytan, evrensel yıkımını barışı sarsmak suretiyle gerçekleştirir. Kur'an, şeytanın izinden gitmeyi evrensel barışı tahrip eden bir tavır olarak gösterir, (bk. 2/208)

Kur'an rahmet ve merhamete uzaklık ile şeytan tasallutu arasında bir bağ kurmaktadır. (43/36) Bu hale gelmiş kişi 'şeytanın

velisi' olmuş olur. (4/119) Şeytan, velisi haline gelenlere sürekli korku salar (3/175) ve onları karanlığa iter. (4/60) Şeytanın velileri şeytanın partisini oluşturur. Bu, bir tür iblisler parlamentosudur. Şeytanın partisi, eninde sonunda kaybedecektir. (58/19) Fakat gerçeğin müminlerine düşen, Allah'ın takdir ettiği sonu beklemeden, şeytan evliyasıyla savaşmaktır. (4/76) Çünkü şeytan, bağlılarına sürekli olarak gerçeğin insanıyla mücadeleyi vahyetmektedir. (6/121) Şeytan bu mücadelede, insan ve cin dostlarını, öncelikle nebilere düşmanlığa çağırır. Bu insan ve cin şeytanları, aralarında, nebilere karşı bir vahiy yollu haberleşme, yani gizli ve seri bir haberleşme geliştirirler. (6/112) Bu, bir nevi fısıldaşma faaliyetidir. Ne ilginçtir ki, Kur'an fısıldaşma türü konuşma ve haberleşmeyi şeytana özgü tutkulardan biri olarak gösterir. (58/10)

Kur'an burada, ışığı temsil eden güçlerin muhatap oldukları vahiy (tanrısal vahy) yanında, karanlık güçlerin sahip oldukları gizli haberleşme (bk. burada, Vahiy mad.) anlamında bir vahye de dikkat çeker. Kur'an ayrıca, ilahî vahyin inişini ifade eden nüzul kelimesini, şeytanların inişini ifade için de kullanmıştır. Tanrısal vahyin ak yürekli nebilere inişine karşın şeytanlar 'bozuk kalpli, düzenbaz, yalancı, karanlık ruhlular üstüne inerler.' (26/221-222)

ŞEYTANIN VAHYE TASALLUTU

Konunun burasında, şeytanın nebilere gelen vahye musallat oluşunu ve ilahî vahiyden bir şeyler aşırmaya çalışmasını gündeme getiren ayetlere değinmek gerekir. Hac suresi 52. ayet, bütün nebilerin ve resullerin Allah'tan alıp insanlara tebliğ etmek üzere okudukları söze şeytanın bir şeyler katmak istediğini; fakat Allah'ın kendi sözlerini muhkemleştirip şeytanın saplamalarını silip yok ettiğini bildiriyor.

Şeytanlar, hem cinlerden hem de insanlardan olduğuna göre, peygamberlerin okudukları vahiy ürünlerine bir şeyler katma gayreti hem insan tipi şeytanlarca hem de gözle görülmez şeytanlarca sergilenecektir.

Şeytanların bu tasallutu küçümsenmeyecek türden olmalı ki, Cenabı Hak, Son Peygamber'e, şeytanların vahye tasallutların-

dan Allah'a sığınma emri veriyor. Kesin olan şu ki, Allah, bu sapmaların ikisini de düzeltir ve kendi vahyettiğini apaçık ortaya çıkarır. (23/97-98) Yüce Yaratıcı bunu nasıl yapmaktadır? Gözle görülen şeytanların vahye bir şeyler karıştırması, vahyin geldiği sırada ise Allah buna anında müdahale ile peygamberini bilgilendirerek şeytanın bulaştırdıklarını anında yok etmektedir, (bk. 23/97-98)

Eğer tasallut peygamberden sonraki zamanda ise -ki şeytanlar boş durmadığına göre tasallut devam etmektedir- bu durumda düzeltici tedbirleri vahyin zapt edilmiş metinlerinin içinde aramak gerekecektir. Bu bakımdan Kur'an, ayrı bir mucize sergilemektedir. O, 'Allah'ın korumasında bir kitap' olduğu için, ona bulaştırılan şeytan iğva ve ilavelerinin tümünü onun sistemlerini işleterek aşabilmekteyiz.

Gözle görülen şeytanların Kur'an vahyine tasallutları 'hadis' adı altında uydurulan sözleri vahyîleştirmek suretiyle gerçekleştirilmiştir. Bunun içindir ki, hadis alanı, şeytanın büyük ümitlerle mekân tuttuğu ve dört bir yanında cirit attığı bir alandır. Ve bu alanının ne yazık ki, eldeki malzemesinin büyük çoğunluğu insi şeytanların vahye bulaştırdıkları malzemeden oluşmaktadır. Bu şeytanî malzemeyi kitlelere vahyin ürünleri gibi kabul ettirmek için asırlardır büyük bir şeytanet tezgâhı çalıştırılmaktadır.

Kur'an vahyinin bu şeytanî malzemeden temizlenmesi için Kur'an dışında başvurulacak hiçbir kaynak söz konusu edilemez.

Kur'an, göklerin, melekler ve üst planlarca vücut verilen sözleri çalıp aşırmak peşinde olan şeytanlara karşı korunduğunu beyan ediyor. Mülk suresi 5. ayete göre, yerküreye en yakın gök planı, şeytanları kovup taşlamak üzere ışık saçan varlıklarla donatılmıştır. Saffât suresi 6-10. ayetler bu konuyu daha açık bir biçimde ifadeye koymaktadır:

"Biz o yakın **göğü** bir süsle, yıldızlarla süsleyip donattık. Ve her türlü inatçı-âsi şeytandan koruduk. Onlar ne kadar çırpınsalar da o yüce konseyi dinleyemezler. Ve her taraftan atışa tutulurlar; kovulurlar. Ve onlar için, yakalarını bırakmayan bir azap vardır. Yüce konseyden bir söz çalıp çarpan olabilirse de onun peşine hemen delici, alevli bir yıldız takılır."

Hicr 17-18. ayetler de bu konuyu gündeme getirmektedir:

"Yemin olsun, biz gökte burçlar oluşturduk ve onu/onları, seyredenler için süsledik. Ve onu/onları, her kovulup taşlanmış şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı eden olur; onun peşine de parlak bir ateş alevi düşer."

Müfessir Elmalılı, yukarıda verdiğimiz ayetleri açıklarken, medyumlar aracılığıyla elde edilen mesajların mahiyetlerini tartışıyor ve bunların melekler ve nebilerle rekabet havasına bürünmelerini bir aldanış olarak nitelendiriyor. Biz, göklerin ve Allah'ın insanla duyularüstü irtibatının kesilmediğini açıkça söylemekle birlikte, Elmalı'nın tespitine aynen katılıyoruz. Müfessirimiz şöyle diyor:

"Şeytanlar yeryüzünde birtakım kimseleri, Allah tarafından gönderilmiş bir medyum, bir ilham vasıtası imiş gibi mıknatıslayarak ispiritizm, manyetizm, sumnambolizm, psişizm, metapsişizm gibi biri doğru çıkarsa çoğu yalan çıkan kehanet, cincilik türünden acayip bazı ruhiyat olayları ve hayalleri ile aldatıp meleklere, peygamberlere rekabet etmek isterlerse de Allah onları o yüksekliğe yaklaştırmaz, sevdalarında başarılı kılmaz, yalanlarını yüzlerine vurur..." (Elmalılı; *Tefsir,* 7/5203)

Elmalılı; günümüzün bireysel ve sosyal boyutları aşarak, bir tür evrensel şizofreni haline gelen ruh çağırma, ruhlarla irtibat, mesaj alma, kozmik görevlilerle beraberlik vs. adlarıyla ortalığı saran ve aslında peygamberlere iman ihtiyacının saçma yollarla telafisi gayretleri olan saplantılarına tam yerinde parmak basmıştır.

Büyük üstat keşke birkaç cümle ile de görülen şeytanların vahye tasallutunu ifade eden 'hadis uydurmacılığı' illetine parmak hassaydı. Ne yazık ki o, geleneksel kabulleri örselememeyi her zaman ve her konuda temel tercih yapmıştır.

Kur'an, Allah'ı unutan bir benliğin, şeytanın egemenliğine gireceğini söyler. Şeytanın partisi, iblisler parlamentosu, 'Allah'ı unutanlar' partisidir. (58/19) O halde, geldiği söylenen ilhamın, şeytan aldatmacası mı, Tanrı inayeti mi olduğunu anlamak, ilhamı alan kişinin gerçek din ve akıl ile irtibatına bakılarak değerlendirilecektir.

İnsanın, şeytanı saf dışı bırakması mümkün müdür? Kur'an bu soruya olumlu cevap vermektedir. Hatta, Hz. Süleyman örnek gösterilerek, insanın şeytanı emrine boyun eğdirebileceği de bildirilmektedir. Enbiya suresi 82 ve Sâd suresi 37. ayetler, Hz. Süleyman'ın şeytanları dalgıç ve bina yapım işçisi olarak kullandığını ifade ediyor. Bu beyyine de şeytanın bir tabiat kuvvetleri serisi olduğunu gösterici mahiyettedir.

DİNDE ŞEYTANCILIĞIN ÖNCÜLERİ: TAHRİFÇİLER

Şeytanın ve şeytancılığın esas dayanağı, Allah'ın gönderdiği ışığı insanın aleyhine işleten din temsilcileridir. Kur'an, Bakara suresi 213'te bir mucize sergileyerek bu şeytan dayanağı kadronun yüzündeki maskeyi yırtıyor. Önce o ayeti görelim:

"İnsanlar bir tek ümmet idi. Sonra Allah, peygamberleri müjdeleyiciler ve uyarıcılar olarak gönderdi. Onlarla beraber, anlaşmazlığa düştükleri konularda, insanlar arasında hükmetsinler diye gerçeği taşıyan kitabı hak olarak indirdi. O kitapta anlaşmazlığa düşenler, o kitap kendilerine verilmiş olanlardan başkaları değildi. Bunlar, kendilerine açık kanıtlar geldikten sonra, sırf aralarındaki kıskanç¬lık/doymazlık/azgınlık/denge noktasından sapma/yalancılık/zulüm/kibir/zinakarlık yüzünden çekişmeye girmiştir. Sonra Allah kendi izniyle, inananları, üzerinde tartışmaya girdikleri gerçeğe tekrar ulaştırdı. Allah dilediği kişiyi/dileyeni dosdoğru yola iletir."

Bu mucizeler mucizesi ayetten anlıyoruz ki insanların parçalanma, tartışma ve kapışmalarının temelinde onlara vahyin getirdiği gerçekleri anlatmak iddiasıyla ortaya çıkan din temsilcilerinin bozuklukları vardır.

ŞEYTANIN EVLİYASI

Rahman'ın evliyası olduğu gibi şeytanın da evliyası vardır. Birinciler dindarlardır. İkincilerse dinciler.

Üzerinde olduğumuz konuyla bağlantılı bir ifadeyle verirsek, insanların bozulma ve boğuşmalarını başlatanlar, dini şeytanın arzusu yönünde kullanan din temsilcisi veya din adamı denen sahtekârlardır. Bunlar, şeytanlaşmış şeytancılardır. Kur'an bunlara 'şeytan evliyası' demektedir.

Bunlar, dini yozlaştırarak şeytanın emrine nasıl veriyorlar? Kur'an, az önceki ayette bazı kötülüklerine değindi. Kıskançlıktan zinaya kadar... Bazı genel beyyineler daha görelim:

"Lanet olsun o kişilere ki, kitabı kendi elleriyle yazarlar da sonra onunla basit bir karşılık satın alsınlar diye 'İşte bu, Allah katındandır!' derler. Lanet olsun onlara, ellerinin yazdıkları yüzünden! Lanet olsun onlara, kazanıp durdukları yüzünden!" (Bakara, 79)

Anlaşılan o ki, din içi şeytancıların vücut verdikleri kötülüklerin sebeplerinden biri de Allah'ın gönderdiğini anlatmayı bırakıp, hesaplarına gelen şeyleri yazarak Allah'a fatura etmek, böylece kendi koydukları kuralları dinleştirmektir. Kur'an bu noktada iki deyim kullanmaktadır:

1. Tebdil yani dinsel beyyineleri değiştirmek, aynı başlığın altına başka şeyler koyup halka yutturmak. (Ayrıntılar için bk. burada, Tebdil mad.)

2. Tahrif yani sözde anlam kaydırmaları yapmak, parantez açma vs. oyunlarıyla sözü, oturması gereken anlamın dışında bir yere oturtmak...

Tüm din içi şeytancıların en yoğun biçimde işledikleri günah belki de budur. İslam tarihine bakarsanız, bu günahın İslam içi şeytancılık olan evliyacılık mensuplarınca da sınırsız biçimde işlendiğini görürsünüz. Kur'an'ın söylediklerini saf dışı etmek için, yolunda gittikleri iblise bile taş çıkartacak oyunlar sergilemişlerdir.

İRİNİN ÜÇ OLUĞU

Kur'an'a göre, şeytanı besleyen irinin üç ana oluğu vardır. Bunlar din içi şeytancılar olup üç ana zümre oluştururlar. Unutmayalım ki bu irin olukları, sadece din içi şeytancılığı beslemekle kalmazlar, ürettikleri kirlenme ve kaosla, dolaylı olarak dinsiz-inkârcı şeytancılığı da beslerler. Kronolojik sırayla görelim:

1. Ahbar: Hahamlar yani Tevratı saptıran Yahudi din adamları,

2. Ruhban: Rahipler yani İncil'i saptıran Hristiyan din adamları,

3. Şeytan evliyası: Kur'an mesajını saptıran Müslüman yaftalı fırka rableri, siyaset ve saltanat dincisi tüm tâğutlar.

Kur'an'ın 'şeytanın orduları, şeytanın timi, şeytanın destekçi ve yardımcıları' diye andığı gruplar işte bu üç zümre içinden çıkmaktadır. Dinin rotasını saptırıp Allah'ın güzellik, hizmet, hayır, bereket ve mutluluk kurumu olarak gönderdiği dini, kötülük, haksızlık, kin, riyakârlık, kan ve karanlık aracına dönüştüren şeytan uşakları bu zümreler içinden fışkırır.

Din adamları, ulema ve devlet adamları içinde tarihin her döneminde dini Allah'ın iradesine uygun olarak anlayan ve anlatan arı-duru, insancıl adamlar elbette ki olmuştur, olmaya devam edecektir. Ama dinin bugünkü durumuna bakarsanız bunlar daima istisna kalmışlar; kural ise çoğunluktaki şeytan uşaklarının tavrına göre belirlenmiştir.

Bakara 213, hâşâ, anlamsız veya eğlence değildir.

İnsanlığın en büyük beyinleri ve ruhları, bu şeytancı zümrelerin din adına yaydıkları kötülük ve karanlık yüzünden, dine, hatta Allah'a düşman olma yolunu seçerek insanoğluna büyük kayıplar verdirmişlerdir. Din, bu şeytancı azgınlar eliyle bir tür aldatma ve ikiyüzlülük kurumuna dönüşerek sadece tepkiyle değil, nefretle anılan bir barbarlık ocağı gibi algılanır olmuştur. Bu şeytancı zümrelerin ilk ikisiyle ilgili ayrıntı veren Kur'ansal beyanların en dikkat çekicilerini buraya aktarmak istiyorum. Üçüncü grup olan şeytan evliyası hakkında ileride bilgi vereceğim.

İlk ikisi için ortak tespitler yapan beyyineler:

"Yahudiler, 'Uzeyir, Allah'ın oğludur' dedi; Hristiyanlar da 'Mesih, Allah'ın oğludur' dedi. Kendi ağızlarının sözüdür bu. Kendilerinden önce inkâr edenlerin sözlerine benzetme yapıyorlar. Allah onları kahretsin! Nasıl da yüz geri çevriliyorlar! Allah'ın yanında, hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler. Meryem'in oğlu Mesih'i de öyle. Oysa kendilerine, tek olan Allah'tan başkasına ibadet etmemeleri emredilmişti. İlah yok O tek olandan başka. Onların ortak koştuklarından arınmıştır O!" (Tevbe, 30-31)

"Ey iman edenler! Şu bir gerçek ki hahamlardan, rahiplerden birçoğu insanların mallarını uydurma yollarla tıka basa yerler de onları Allah'ın yolundan geri çevirirler." (Tevbe, 34-35)

"Yahudiler veya Hristiyanlar haline gelmişlerden başkası cennete asla giremeyecek' dediler. Bu, onların kuruntuları/hurafeleri/an¬ lamını bilmeden okuyuşlarıdır. De ki onlara, 'Eğer doğru sözlüler iseniz hadi getirin kanıtınızı!" (Bakara, 111)

"Ey Ehlikitap/Yahudi ve Hristiyanlar! Dininizde aşırılığa gidip doymazlık/azgınlık sergilemeyin! Allah hakkında gerçek dışı bir şey söylemeyin!.." (Nisa, 171)

Hiçbir inkârcı-ateistin günahı bunlarınkiyle kıyaslanamaz. Çünkü inkârcı-ateistin zararı sadece kendine olmuştur. Bu dinci şeytan uşakları ise insanlığı dinden nefret ettirerek tanımlanamaz büyüklükte bir insanlık suçu işlemişlerdir. Kozmik büyüklükte bir suçtur bu... Böyle bir suçu, şeytanla bir biçimde işbirliğine girenlerden başkası işleyemez. Beşerî zaafların sonucu olan günahlar bu suçla asla ve asla kıyaslanamaz.

Din içi şeytancı tâğutlar beşerî zaafların sonucu doğan günahları habire öne çıkarıp kitleleri bastırarak kendi kozmik cinayetlerini hep unutturdular. Şimdi, zamanın burasından geriye doğru bir bakıp yeniden düşünelim: Tarihin en hain, en alçak ve en zalim şerirleri bunlar değil de kimdir?!. Bunlar, bal adı altında zehir üretmekle kalmadılar; insanoğlunun üretilmiş tüm ballarını da zehire çevirdiler...

Yahudiler arasındaki şeytancılara ilişkin beyyinelerden birkaçını verelim:

"Ey İsrailoğulları! Size lütfettiğim nimetimi hatırlayın, bana verdiğiniz söze vefalı olun... Benim ayetlerimi az bir bedel karşılığı satmayın!...Gerçeği, sapıklık ve tutarsızlıkla karıştırıp kirletmeyin! Bilip durduğunuz halde gerçeği gizliyorsunuz... İnsanlara dürüstlüğü emredip de öz benliklerinizi unutuyor musunuz!? Üstelik de kitabı okuyup durmaktasınız. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?" (Bakara, 40-44)

"Onların zulme sapanları, bir sözü, kendilerine söylenmiş olandan başkasıyla değiştirdiler. Bunun üzerine biz bu zalimler üzerine, ürettikleri kötülüklere karşılık olarak gökten bir pislik indirdik..." (Bakara, 59)

"Ve üzerlerine zillet, eziklik ve yoksulluk damgası vuruldu;

Allah'tan bir gazaba çarpıldılar. Çünkü onlar Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar, haksız yere peygamberleri öldürüyorlardı. İsyan ettikleri için böyle oldu. Sınır tanımıyor, azgınlık ediyorlardı." (Bakara, 61)

Hristiyan şeytancıların yozlaştırmalarının başında, Hz. İsa'yı Allah'ın oğlu ilan etmek geliyor. Kur'an'ın en kahırlı ifadelerle tekrar tekrar gündeme getirdiği şeytanî oyun budur. Bu oyun, Hz. İsa'ya, hayatta olduğu sürece hep karşı çıkmış, onun ölümünden sonra ise onu göklere, bulutların ötesine göndererek yerine kendisi geçmiş olan ve İsevî tevhidi şirke bulaştıran Pavlus tarafından oynanmıştır. Bana göre, tarihin en büyük din içi şeytancısı olan Pavlus, Hz. İsa'yı ilahlaştırarak ondan boşalan nebilik tahtına kendisi oturmuştur. Nitekim bugünkü Hristiyanlık'ta dinin ve dinsel hayatın kaderini Hz. İsa değil, onun yetkilerini kullanan Pavlus belirlemektedir. Pavlus kristolojisi, İsevî tevhidi, engizisyon gibi bir zulüm ve kan saltanatı üretecek şeytanî bir ideolojiye dönüştürebilmiştir.

Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu ilan edilmesinden şeytan çok mutlu olmuş olacak ki Rahman büyük rahatsızlık duymaktadır. Birkaç örnek verelim:

"Allah şöyle dedi: 'Ey Meryem'in oğlu İsa! Allah'ın yanında beni ve annemi de iki Tanrı olarak kabul edin' diye insanlara sen mi söyledin? İsa dedi: 'Hâşâ! Tespih ederim seni! Hakkım olmayan bir şeyi söylemek benim haddime değildir. Eğer onu söylemişsem sen onu elbette bilirsin!... Onlara, senin bana emrettiğin şu sözden başka şey söylemedim: 'Benim rabbim ve sizin de rabbiniz olan Allah'a kulluk edin.' İçlerinde olduğum sürece üzerlerine tanıktım. Sen beni vefat ettirince üzerlerine yalnız sen gözetleyici oldun." (Mâide, 116-117)

ŞEYTAN EVLİYASININ ALÂMETLERİ

Kur'an'a sırt dönüş:

Bu başlığın dayandığı temel beyyineler Zühruf 36-39, Mücadile 19, ayetlerdir.

Kur'an'a karşı olmak, şeytancılığın alâmeti fârikasıdır. Kur'an'a bir biçimde sırt dönmüş olmak ise bir biçimde şeytanın egemenliğine girmiş olmakla eşanlamlıdır.

Kur'an, yeryüzünde Allah'ın elidir. İslam, Allah'ın bu eline teslimiyettir. Daha doğru bir ifadeyle bu el dışında hiçbir ele teslim olmamaktır. Kur'an buna Rahman'a kul olmak dediğine göre, Kur'an'a teslimiyeti Rahman'a teslimiyet diye de anabiliriz.

Din, esas anlamıyla teslimiyet olduğundan her din bir teslimiyeti gerekli kılar. Kur'an'ın dini Allah'a teslimiyeti, Budizm Buda'ya teslimiyeti, Pavlus Hristiyanlığı Pavlus'a teslimiyeti gerektirir. İsa tebligatının dini, Allah'a teslimiyeti gerekli kılar; çünkü o da tıpkı Kur'an'ın dini gibi İslam'dır, yani Yaratıcı'ya teslimiyet.

Şeytanın dini de şeytana teslimiyeti gerektirir.

Mesele belirginleşmiştir: İslam Rahman'a veya Rahman'ın kitabı olan Kur'an'a teslimiyete oturan bir dindir. Şeytancılık ise Rahman'ın kitabına sırt dönüp şeytana teslimiyeti öne çıkarmaya oturan bir dindir. Zühruf suresi 36-45. ayetler bunu gösteriyor. O ayetler daha kestirme bir şey söylemektedir:

Rahman'ın zikrine yani Kur'an'a sırt dönenler, başka bir gerekçeye ihtiyaç duymadan söyleyebiliriz ki, şeytana teslim olmuşlardır. Rahman-şeytan karşılaştırması yapan beyyineler, matematik kesinliktedir:

"Kim Rahman'ın Zikri'ni/Kur'an'ı görmezlikten gelip ondan uzaklaşırsa biz ona bir şeytanı musallat ederiz de o ona can yoldaşı olur. Bunlar, onları yoldan tamamen saptırırlar. Onlarsa kendilerinin hâlâ hidayet üzere olduklarını sanırlar. Sonunda bize geldiğinde, şeytan, yoldaşına şöyle der: 'Keşke aramızda iki doğu arası kadar uzaklık olsaydı! Ne kötü yoldaşmışsın sen!' Bugün hiçbir şey işinize yaramayacaktır. Çünkü zulme sapmışsınız. Azapta ortaklık kuracaksınız."

"Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl! Hiç kuşkusuz, sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Gerçek şu: Bu Kur'an sana ve toplumuna elbette ki, bir hatırlatıcı/bir düşündürücü/bir şeref/bir öğüttür. Bundan sorumlu tutulacaksınız. Senden önce gönderdiğimiz elçilerimize sor: Rahman'dan başka ibadet edilecek tanrılar yapmış mıyız?" (Zühruf, 36-45)

Bu ayetlere göre, şeytana olmak için bir tek tavır yetmektedir; Rahman'ın zikri olan Kur'an'a sırt dönmek...

'Rahmanın Zikri' tabiri, asırlarca Kur'ansal çerçevesinin içine sokulmamış, anlam kaydırmalarıyla gerçek mesajının dışında tutulmuştur: Zikir sözcüğünün Kur'an'ın adlarından biri olduğu hemen hemen unutturulmuş, meal ve tefsirlerde bu gerçeğin bizi götürdüğü sonuçlara asla değinilmemiştir. Ustalıklı bir iblis oyununa kurban gidilerek 'Rahman'ın zikri' tekkelerde def çalıp "Allah" diyerek zıplamaya özgülenmiştir.

Bir kavramın Kur'an anlamında olmasıyla "Allah" diyerek def çalıp zıplamakla eşitlenmesi arasındaki fark, gerçek İslam ile günümüz sahte örf İslamı arasındaki fark kadardır...

Kur'an'dan koparılmış, ulema, şeyh, sultan dini haline getirilmiş günümüz İslam'ı, Rahman'ın dini olmaktan çıkarıldığı için bir hüsran ideolojisine dönüşmüş bulunuyor. Şaşmaz kanıt, bu dini izleyenlerin dünya önünde hüsrana gömülmüş bulunmalarıdır. Kur'an'dan Rahman'a, şeytandan ise hüsrana gidileceğini Kur'an söylüyor. Rahman'dan koparılan dinin hüsrana götürmesinden daha doğal ne olabilir!

ESKİYİ VE ESKİLERİ KUTSALLAŞTIRMA

Eskiyi ve eskileri, ecdat ve ataların kabullerini dokunulmaz ilan etmek, Kur'an'ın 51 ayetinde açıkça, yüz küsur ayetinde de dolaylı olarak şirk ilan edilmiştir. Eskiyi dokunulmaz kılmanın şirk ilan edilmesi, onun otomatik olarak şeytancılık ilan edilmesi için yeterlidir. Çünkü şeytana ibadet zaten dini şirke bulaştırmaktır. Kaldı ki daha açık-matematiksel ifadeler kullanan beyyineler vardır.

Lukman 21. ayetten anlıyoruz ki eskiyi dokunulmaz kılmak, şeytan tarafından alevli ateş azabına sürüklenmek demektir. O halde, eskiyi dokunulmaz, tartışılmaz hale getirmek şeytancılığın, şeytana teslimiyetin bir ilanı olarak düşünülmelidir:

"Onlara, 'Allah'ın indirdiğine uyun!' dendiğinde onlar şu cevabı verirler: 'Hayır! Biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız.!' Peki, şeytan onları alevli ateşin azabına çağırmış olsa da mı?"

Şeytana teslimiyetin alâmeti farikalarından biri olan eskiyi dokunulmaz-tartışılmaz kılmanın alt başlıklarını, yani bu dokunul-

maz kılışın tarih içindeki kurumsal uygulamalarını biz, *'Kur'an Açısından Şeytancılık'* adlı eserimizde inceledik.

ALLAH İLE ALDATMA

Allah ile aldatma, şeytancılığın, şeytana teslimiyetin ana başlığı, esası ve tabelasıdır. Bir adı da 'ğerûr" (aldatan) olan şeytanın bu sıfatı Allah ile aldatma tabirinin geçtiği üç ayette (Lukman 33; Fâtır 5; Hadîd 14) kullanılmaktadır. Bu demektir ki şeytanın aldatma oyunu, daha çok Allah ile aldatma şeklinde tezgâhlanır.

Allah ile aldatmanın oluşması için aldatılmaya uygun bir kitlenin bulunması gerekir. Kur'an, iman sahiplerini davar sürüsüne (raiyyeye) dönmemeye çağırmakla (bk. 2/104), biraz da bu gerçeğin altını çizmektedir.

Davarlaşmış bir kitle, şeytana teslimiyet malzemesi olmaya hazır haldedir. Bunun içindir ki şeytan, kitleyi teslim alma stratejisinin ilk faaliyeti olarak kitleyi davarlaştırır. Yani aklını işletemez, sorgulayamaz, "Neden ve niçin?" sorularını soramaz hale getirir. Bu, "Gelen ağam, giden paşam" kitlesi, "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!" rahatlığını tercih etmeye başlar. İşte, davarlaşma noktası bu noktadır. Şeytan tam bu noktada, Allah ile aldatma morfinine bandırılmış ölümcül ağını kitlenin üstüne atarak yığınları, ağıla doldurulmuş bir sürü gibi emrine alır ve istediği kıvama getirmek üzere şekillendirir.

Ayrıntılarını bağımsız bir kitapla ele aldığımız 'Allah ile Aldatma', şeytanın iki yönlü işletilen en yıkıcı ve en kahpe oyunudur. Oyunun birinci yönü, pozitif işleyiş yönüdür ki bu yönde yürüdüğünde şeytan, Allah'ı ve Allah'tan kaynaklanan kutsal-ruhsal kavramları kullanarak insanı vurur. Bütün dinsel öğeler ve objeler, Allah'ın bizzat kendisi dahil, birer aldatma, susturma, bastırma aracı olarak amansız ve alçak bir oyunculukla kullanılır. Bu yöndeki aldatmaya genelde 'din sömürüsü' diyoruz ki yürütücüleri, şeytanın ordularının en önemlisi olan din sınıfı ile bunlarla işbirliği yapmış dinci siyaset kadrolarıdır.

Dinci siyaset kadroları veya din üzerinden siyaset yapan kadrolar, şeytanın ordularından biri olan din sınıfı ile kader birliği yapan bir şeytan hizbidir. Bu işbirliği gerçekleşmeden Allah ile aldat-

manın hedefine varması asla söz konusu olamaz. İslam dünyasında bu işbirliği asırlardır yürürlükte bulunuyor. Günümüz Türkiye'si bu işbirliğinin en tipik görünümlerine sahne olan bir coğrafyadır.

Allah ile aldatmanın negatif işleyiş yönü ise Allah'a ve dine isnat edilen çirkinlik ve rezilliklerin ürküttüğü insanları, Allah'a ve dine karşı kışkırtmak suretiyle oynanan bir oyundur. Bu oyunun hareket noktası da Allah ile aldatmadır, ancak yöntem negatif yöntemdir.

Şeytan bu negatif yöntemi de sürekli kullanır. Şeytan bir yandan Allah'ı ve dini kullanarak kitleleri aldatırken, bu aldatışın ortaya çıkardığı çirkinliklerden tiksinen kitleleri de başka tuzaklarla avlamayı ihmal etmez. Bu ikinci faaliyet, Allah ile aldatmanın yarattığı olumsuzluklardan bıkıp kaçanları, Allah ve din karşıtı söylemlerle kandırmayı esas alır.

Kısacası, Allah ile aldatma, şeytan tarafından bir emme-basma tulumba sistemiyle bir taşla daima iki kuş vurmak üzere kullanılmaktadır.

EVLİYACILIK

İslam içi şeytancılığın, Kur'an tarafından altı çizilen omurga kavramlarından biri de 'evliyau'ş-şeytan" (şeytan evliyası) tabiridir. Bu tabiri, Allah'ın berisinden evliya edinip onlara sığınmanın karadul cinsi zehirli örümceğin ağına düşmekle eşanlamı olduğunun belirtilmesi izlemektedir. Bu konunun ayrıntıları, bu eserin Velî maddesinde verilmiştir.

İLİMSİZLİK/İLİM DÜŞMANLIĞI

İlim, Rahman'ın ışığıdır. Hayata ve insana tuttuğu ışık... Bunun içindir ki Rahman'ın hayata egemen kılmak istediği ve tüm mutlu oluş ve erişlerin temeli kıldığı değer, ilimdir. Rahman, imana kir ve kötülük bulaşabileceğini belirttiği halde, ilme böyle bir şaibe reva görmemiştir.

Rahman'a göre, ilim imanı denetler ama iman ilmi denetleyemez.

Bunun içindir ki Rahman, kendisi için didinenlerin ya ilimle donanmalarını yahut da kendisinin savunuculuğunu yapmamalarını istemektedir. Çünkü Rahman'a göre, ilimsiz bir Rahmancılığın sonu şeytana teslim olmaktır:

"İnsanlardan bazısı vardır, Allah konusunda ilimsiz bir biçimde mücadele eder de her inatçı şeytanın ardı sıra gider." (Hac, 3)

Şeytancılığın hizmetindeki tüm kadrolar, tarih boyunca ilim düşmanlığıyla tanınmış şer kadrolarıdır. Şeytanın insanlık tarihindeki en büyük saltanat dönemi olan engizisyon dönemi yani ruhban şeytancılığı, bir ilim düşmanlığı dönemi ve saltanatıdır.

Şeytanın kahrına, azap ve ıstırabına sebep olan temel değerlerden biri de ilimdir. Tüm başarısı 'aldatma' eksenine oturan bir kuvvetin, aldatmayı hayatın dışına itmenin temel dayanağı olan bilimden nefret etmemesi düşünülemez.

Tarih boyunca ilme karşı tavır koyan odakların tespiti şeytancılığın en faal elemanlarının âdeta fotoğrafını çekmek olacaktır. Bu tespiti yaptığımızda karşımıza din adına kitleleri hegemonya altına alan din adamları, başka bir deyişle dinci kadrolar çıkmaktadır. Tarihin en büyük ilim düşmanları bu kadrolar içinden çıkmıştır. Bu demektir ki tarihin en büyük şeytancıları da onlar arasındadır.

Böyle baktığınızda, insan varlığı için dinciliğin arz ettiği tehlike, dinsizliğin tehlikesinden çok daha büyüktür, demek kaçınılmaz olur. Neden? Cevap açıktır, tartışılmaz niteliktedir ve tarihin en hayret verici paradoksunun da ifadesidir:

Dinsizlik, hiçbir devirde ilim düşmanlığı yapmamıştır. Dincilik ise her devirde ilim düşmanlığının basını çekmiştir.

Ne ilginçtir ki Kur'an, şirkin tüm türlerinden, o arada şeytancılıktan sürekli şikâyetçi olduğu halde ateizmden hiç söz etmez. Gerçekten düşündürücü bir noktadır...

Şeytanın egemenlik kurmasının şaşmaz göstergelerinden biri de ilim düşmanlığıdır. 'Telbîsu İblis' adlı anıt eserinde şeytanın kötülüklerini genişçe anlatan muvahhit düşünür İbnül Cevzî (ölm. 597/1200) bu noktayı ele alırken şöyle yazıyor:

"Şeytanın tasavvuf-tarikat erbabını pisletmesinin esası, bu insanların ilme sırt çevirir duruma getirilmesidir. Şeytan onları, 'İlim değil, ibadet önemlidir' diyerek aldatmıştır. Bu aldanış üzerine ilim kandilleri sönen tasavvuf-tarikat çevreleri, karanlıklara yuvarlanmıştır... İlimlerinin yetersizliği yüzünden bilinçsiz bir biçimde uydurma hadislerin baskısı altında kalmışlardır. Bu hal onları, kendi vesveselerine bâtın ilmi adını verip ilimleri 'zahir ilmi' diye küçümsemeye ve nihayet ilmi inkâra götürmüştür... (bk.Telbîsü İblis, 188)

Halkın zihnine bir zehirli kıymık gibi sokulmuş bulunan bir slogana göre, "Şeytanın bilgisi çoktu ama yine de battı. O halde önemli olan ilim değil, amel ve ibadettir."

Bu zehirli slogana dayanak olabilecek tek bir vahiy ürünü gösterilemez. Vahye göre, şeytan, bilgisi yüzünden değil, inadı ve cehaleti yüzünden batmıştır. Onun bilgisi, çamurdan yaratılan Âdem'in o mütevazı görünüşüne rağmen ne büyük değerlere gebe olduğunu görmeye yetmemiş ve bu yüzden Âdem'i küçük görerek Allah'ın "Âdem'e secde et!" emrine karşı çıkmıştır.

Sonraki yüzyılların, özellikle şekil ve merasimi öne çıkararak slogan ve kisve ile seçkinleşmek isteyen tarikat çevreleri, ilmin denetiminden kaçmak için yoğun bir ilim düşmanlığı geliştirdiler. Andığımız slogan, bu düşmanlığın maskelenmiş bir ifadesidir. Bu sloganı İslam dünyasına egemen kılmak isteyenler kendi hesaplarına uygun bir 'takva' anlayışı geliştirerek ilimle mücadeleyi bir tür 'takva için savaş' gibi tanıttılar. Öyle ki, onlar katında, ilimle takva arasında ters orantı vardır. İlim arttıkça takva azalır; çünkü onlara göre, ilim arttıkça insan biraz daha şeytanlaşır.

Bu anlayış, Kur'an'ın hayata sokmak istediği anlayışın tam tersidir. Kur'an, Allah'a yakınlık ile ilim arasında doğru orantı görmektedir. Tarikat şeytancılığının iddiasının tam tersini söylüyor Kur'an: İlim arttıkça Allah'ı bilme ve takva da artar. (bk. Fâtır, 28) Doğrusu şu ki, ilim sahiplerinin zaman zaman dine-diyanete karşı çıkışlarının sebebi, ilmin dinden ve Allah'tan uzaklaştırıcı bir rol oynaması yüzünden değildir; sebep, din adına ortaya getirilen anlayışların sahtelikler ve akıldışılıklarla dolu olmasıdır. Şeytanın ordusuna kayıtlı sahte din çevreleri buna hiç değinmezler. Sanki ortada gerçek bir din var da ilim sahipleri bu dine karşı çıkıyor!.. Bu yaptıkları, işledikleri öteki kötülüklere taş çıkartan bir bühtandır. Çünkü bu ikincisi tüm insanlığa zarar vermektedir.

Anılan kötülük, günümüzde, ilmin yerine eski din temsilcilerinin kabullerini koyan bir taklitçilik şeklinde sergilenmektedir. 'Eski ulemaya, selef âlimlerine saygı' adı altında yürütülen bu ilim düşmanlığı, İslam'a ve insana ihanetin en tehlikelilerinden biridir.

Şeytan ordusunun doğal elemanları olan dinci sömürü sınıfı, vahyin, ilimsiz hiçbir işe yaramayacağı yolundaki Kur'ansal kabulü de unutturmuştur. Başka hiçbir kanıt olmasa, Kur'an'ın ilk emrinin "Oku!" oluşu, bu söylediğimizi belgelemeye yeter. Halbuki daha birçok Kur'ansal kanıt vardır.

Kur'an'ın adı olan 'kur'an' kelimesi 'okunacak şeyleri toplayan kitap' demektir. Bu da gösterir ki bu kitap, okumaktan yani ilimden ayrı düşünülemez. Aynı zamanda tüm vahyi ifade etmek için kullanılan 'kitap' kelimesi de Kur'an'ın adlarından biridir. Kur'an'a göre, evren ve insan da birer kitaptır. Kur'an mesajının ilimle iç içeliğinin bir kanıtı da budur.

Çok daha ilginç bir kanıt var ki, ilim ve düşünce düşmanı şeytana çevreler buna hiç değinmezler: Kur'an'a göre, vahiy, insanlık dünyasına indiği andan itibaren bilime dönüşmektedir. Bunun açık anlamı şudur: Vahyin muhatabı olan bizlerin, yeryüzüne inmiş vahiy ürünlerinden yararlanmamız ancak ilim sayesinde mümkün olacaktır. Asırlardır fark edilemeyen veya üstü örtülen bu gerçek şu ayetlerde ifadeye konmaktadır: Bakara, 145; Ra'd, 37.

Bu iki ayette, Hz. Peygamber'e vahyedilen gerçekler 'ilim' olarak adlandırılmaktadır. Hz. Resul, ilim ile değil, vahiy ile beslenen bir bilgi-ışık odağı olduğu halde ona gelen mesajlara neden ilim denmektedir? Bize ders vermek için!

Âdeta şu söylenmektedir: İşte, vahiy yeryüzüne indi. Bundan sonrası, ilimle ona yaklaşarak yararlanmaya kalıyor. Artık o sizin için bir ilim konusudur. Eğer ona ilimle yaklaşmaz iseniz boş arzu ve heveslerinizin tutsağı olur, hüsrana uğrarsınız; zalim damgasını yersiniz...

Şeytan ordusu dinci sömürü sınıfının bir oyunu da ilmi, zahir ilmi-bâtın ilmi diye ikiye ayırıp ardından zahir ilmini değersiz gösterme iblisliğidir. Bu iblisliğe göre, önemli olan, bâtınî-ilhamî bilgidir, okulla, kitapla, laboratuvarla elde edilen bilgi yarardan çok zarar getirir. Şeytan ordusunun hayata ihanet sergileyen temel sloganlarından biri de budur.

İslam tarihinde ilme vurulan en büyük darbe, ilmi, bâtın ve zahir diye ikiye ayırıp okul-kitap-laboratuvar kaynaklı bilime "olmasa da olur" yaftası yapıştırmaktır.

İlim düşmanlığına dayanak ve paravan yapılan bâtın ilmi sloganı ile benimsetilmek istenen şudur: Peygamberler dışında bazı kişilere kitap ve okul üstü bilgiler verilir. Bunlar ilham ve rüya yoluyla gelen bilgilerdir. Esas güvenilir bilgiler bunlardır. Zahirî bilgiler (okul-kitap-deney kaynaklı bilgiler) şeytanî bilgilerdir. O bilgiler insanı azdırıp saptırmaktan öte bir işe yaramaz. O halde, zahirî bilgi sahiplerinin peşinden gitmek aldanmaktır. Esas olan, bâtın bilgilerine sahip olanları izlemektir; kurtuluş onların izindedir....

Asırlardır Müslüman kitleleri kemiren bu iblis iddialarının hangi sonuçları doğurduğunu anlamak için bugünkü İslam dünyasının haline bakmak yeter. Yaklaşık on asırdır, 'bâtınî bilgi' diye diye şunun bunun hezeyan ve yavelerinin peşine takılıp bilime atıf yapan yüzlerce ayeti arkasına attığı içindir ki İslam dünyası Kur'an'ın tokatını yemiş ve yere serilmiştir. Şimdi iblis, yere serilen bu cesedin üstünde kahkahalarla tepinmektedir.

Egemen şeytanın evliyası sınıfı, İslam din bilimlerinde onurlu çalışmalarıyla büyük değerler üretmiş bilginleri, 'zahir uleması, sırlardan habersiz, şeytanî bilgi sahibi' gibi tâğut ithamlarıyla etkisiz kılmış ve kitleleri 'ilham tüccarı şeytanlar'ın tutsağına dönüştürmüştür. Bunların ölüp gitmeleri de halkın özgürlüğü için yetmemiştir. Çünkü kurdukları sömürü hegemonyasıyla, kendilerinden sonra halkı türbelerine kulluk edecek bir duruma getirmeyi de başarmışlardır.
Kur'an, ilme ısrarlı bir biçimde atıf yapar; ancak Kur'an'ın hiçbir yerinde ilim, zâhir-bâtın diye ikiye ayrılmamıştır. İnsanı bağlayan ve hayata ışık veren ilim, okuma ve kitap eksenine oturtulmuştur. İkinci bir sıfatı yoktur. O, ilme özgü üretim yollarıyla elde edilir. Bu yollar onurlu ama zor ve çileli yollardır. Fedakârlık, feragat gerektiren yollardır.

İlmin ve âlimin bu niteliklerine sahip olma gücünü gösteremeyen zihniyetler, saygı ve nimet devşirmenin zahmetsiz yolunu yakalamak için tenkit ve kontrol üstü bir otorite aramış ve bunu elde etmede ilmi etkisiz kılmayı en geçerli çare görmüşlerdir.

İslam dünyasında bugün milyonlarca saf, aldatılmış insanı Kur'an, akıl ve bilim değil, bu 'yarı ilah şeytan sınıflar'ın dirileri veya ölüleri yönlendirip yönetmektedir. Şeytancı ilim düşmanı kadroların Müslüman kitleye ilim düşmanlığı adına oynadıkları son oyun şudur: Bugünkü bilimler İslamî değillerdir, onların islamîleştirilmesi gerekiyor...

Yani birileri bilim üretecek, bu şeytan oyuncağı karanlık adamlar onu 'İslamîleştirecekler.' (!) Peki, siz neden baştan islami ilim üretimi yapmıyorsunuz? O zor, değil mi? Ama şeytan hezeyanlarıyla bilimleri İslam dışı ilan etmek kolay!...

Kur'an'ın bilime ve bilgine verdiği değerin gözden kaçmasına yol açan saptırmaların en yenisi budur. Haçlı zihniyetlerin sinsi bir oyunla Müslümanlar arasına soktukları Kur'an ve akıl dışı bu iddiaya göre, çağdaş bilim/bilimler; vahye, ruha, İslam'a aykırı bir konumdadır; bunların islamîleştirilmesi gerekir. Bu sav, temelden Kur'an dışıdır. Din maskesi altında zehirli bir dinsizliktir. Ve bir tür insanlık suçudur.

Eğer amaçlanan, bilimlerin kullanımındaki materyalist-egoist-emperyalist saptırmaya dikkat çekmekse bunu ifade etmek için 'ahlakın İslamîleştirilmesi' denmelidir. Bilimi kötüye kullananlar, ahlaksızlığın mümessilleridir. Bilimi suçlamanın mantığı ve isabeti var mı? Bu bir etik meseledir. Bilimin ahlak dışı kullanımı her devirde olmuştur, bugün de vardır, yarın da olacaktır. Bilimin islamîleştirilmesi deyimi ise bilimin üretilmesi, yapısı, varlığı ile ilgili bir deyimdir. Bu deyimin ifade ettiği kaygı etik bir kaygı olarak algılanamaz; tam tersine, bilim düşmanlığı görüntüsü verir. Ve zaten istenen de bu görüntünün doğmasıdır. Bu doğunca Müslümanlar hakkında en yıkıcı ithamlara kapı aralanmış olacaktır. Hem de bizzat Müslümanların eliyle...

Gerçek şu ki, bilimin dini-imam, vatanı, rengi, deseni olmaz. Bilim doğrudan tanrısal bir ışıktır. Bu ışığın islamîsi, gayrıislamîsi olmaz. Ama doğmuş bulunan bilimin kullanımında islamîlikten söz etmek pekâla mümkündür. Çünkü bu aşama bir etik-pragmatik aşamadır.

Dünyanın birçok yerinde birçok sözüm ona bilim adamı, ruhban-şeytan beraberliğinde oluşturulmuş bu, 'bilimin islamîleştirilmesi' •tabirini kullanmakta ve tarihin önünde eşi az görülmüş bir gaflet sergilemekteler. Bu gafletin açabileceği yaraya dikkat çeken bilim adamlarından biri de atom fiziği profesörü rahmetli Ahmet

Yüksel Özemre'dir. Bilimin islamîleştirilmesi aldatmacasıyla ilgili olarak şöyle yazıyor:

"Bir sömürge tebaası ezikliği kompleksiyle, içinde yaşadığı İslam toplumunun bütün olumsuz yanlarını ilmin 'islamî' olmamasına bağlayan marjinal bir zümre, ilimlerin islamileştirilmesiyle İslam toplumunun bütün sıkıntılarının giderilmiş olacağı ütopyasının propagandasını yapmaya başlamış bulunmaktadır... Savunucularını, ilim camiasında istihzaya muhatap kılmaktan ve yalnızlığa itmekten başka marifeti olmayan bu nifak unsurunun bir işe yaramayacağı yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştır..."

"Tabiat ilimleri kavramını ırkçı bir tutumla kâfirleşmek ilan eder, tabiat ilimlerini islamîleştirmek gibi bir harekete kalkışırsanız ve hele hele fizikle meşgul olan Müslüman ilim adamlarına saldırırsanız kendinize de temsil ettiğinizi sandığınız topluma da hatta ümmete de pek çok söz getirir ve eninde sonunda kaçınılmaz bir biçimde, ilim üretemeden marjinal ve ezik kalmağa mahkum olursunuz... Cenabı Peygamber, 'İlim Çin'de de olsa gidin, alın!' derken ilmin islamîleştirilmesine hiç de işaret etmemiştir..."

"İlmin islamîleştirilmesi söylemi, temkin ve teenniden uzak, bozgunculuğa müsait bir heves ve softaca bir saplantıdır. Ayrıca, bu konuda yazı yazanların ilimle alakası yoktur..." (Özemre; *Kur'an-ı Kerim ve Tabiat İlimleri,* s. 16)

ÜÇ BAŞLI ŞEYTANÎ BELA: ÜMNİYE

Şeytanın ve şeytancılığın en büyük silahlarından biri de ümniyedir. Şeytan, insanoğlunu ümniyelerle yıkacağını Tanrı'nın huzurunda ilan etmiştir. Ümniye'nin bir anlamı da okuduğunu anlamadan okumaktır ki Kur'an, Mâûn suresinde bunu yapanları lanetlemiştir. (Ümniye kavramının ayrıntıları için bk. burada, Ümniye mad.)